

PROLOOG

Toen Hayate op ongeveer een meter afstand was, keek hij in het gezicht van de Draak, dat werd beschenen door het vuur. Er lag een valse grijns om zijn lippen en er straalde niets dan minachting en verwaandheid uit zijn kleine ogen, die dicht bij elkaar lagen. Langzaam liet hij de hand waarmee hij de foto beethad zakken en hij wapperde ermee voor Hayates gezicht. ‘Kijk, die heb ik niet zo lang geleden gemaakt, na de honkballes. Morgen ga ik hem verspreiden op het net met jouw naam erbij.’

Hayate griste de foto uit zijn hand en keek ernaar. Zijn adem stakte in zijn keel en zijn bloed stopte met stromen. Hijzelf stond op de foto ... Naakt.

Hij herkende de douches bij het kleedlokaal op school. Hij gebruikte die nooit, op die ene keer na, een paar maanden geleden. Toen de Draak tegen hem was opgebotst bij de honkbaltraining en hij zijn haar met een vieze drab van poep en modder had besmeurd. Het was vreselijk gaan stinken en hij móést na de gymles wel onder de douche gaan.

Hij draaide zijn hoofd snel weg. Hij moest er niet aan denken dat deze foto verspreid zou worden op internet. Het was natuurlijk allemaal een vooropgezet plan geweest. Hij herinnerde zich ineens dat hij had gehoord dat iemand de kraan van de wasbak achter het muurtje had opengedraaid. Dat was de Draak natuurlijk geweest.

‘Knap gemaakt, hè,’ zei de Draak smalend. ‘En niemand die

het zag.' Hij bewoog zijn rechterduim en -wijsvinger een klein stukje van elkaar. 'Arme jongen toch, heb jij maar zó'n kleintje? Ook daarin ben je dus een loser. Het is echt een kleuterformaat.'

Hij pakte de foto terug uit Hayates handen. 'Niet dat ik geen kopie heb, hoor.' Hij grijnsde. Toen draaide hij zich half om terwijl hij weer wapperde met de foto. 'Maar goed, deze is morgen dus overal te vinden. Kleuter, kleuter.'

Hayates lichaam kromp ineen en al zijn ledematen begonnen te trillen. Hij was dat jarenlange getreiter zo ongelooflijk zat.

Het vuur knisperde en er sprongen een paar vonkjes de lucht in. Zwarte gedachten namen bezit van hem.

Hoe zou het zijn om deze vlammen over je heen te krijgen?

Hoe zou het voelen als ze aan je huid trokken en je vel verschrompelden?

Zou je het uitschreeuwen van pijn?

颯 HAYATE

Er werd drie keer op de deur geklopt. Zacht en snel.

‘Hayate?’ klonk de stem van zijn moeder.

Hayate bleef zitten aan zijn bureau en hield zijn adem in. Toen hoorde hij hoe haar voetstappen wegstierven op de houten vloer. Hij stond op, liep naar de schuifdeur van zijn slaapkamer, schoof hem open en trok het rieten dienblad dat ervoor stond naar zich toe.

Terug bij zijn bureau duwde hij de papierstapel aan de kant. Hij zette het dienblad neer en ging weer zitten. Even snoof hij de geuren op. Er was rijst, gemarineerde tofu en met zout ingelegde lotuswortel en aubergine. Vanuit een kopje groene thee kringelde de stoom in een spiraalvorm omhoog. Links van het dienblad lag een takje jasmijn dat zijn moeder waarschijnlijk net in hun tuin had geplukt.

Hayate pakte het takje op en slikte even. Toen legde hij het weer terug. Hij wilde dat ze niet zoveel moeite deed.

Gedachteloos at en dronk hij en startte intussen zijn favoriete multiplayergame op. Toen het spel net op de markt kwam, dreigde het meteen uit de handel te worden gehaald omdat het te bloederig zou zijn. Te bloederig ... alsof het dagelijkse nieuws niet veel gewelddadiger was. Gelukkig hadden de makers wat aanpassingen aan het spel gedaan, waarna het wel mocht worden uitgebracht. De game was zo goed gemaakt dat je er helemaal in opging, dat je al heel snel het gevoel kreeg dat jij je karakter wás.

Hij zag dat de jongens met wie hij vaak speelde ook online waren. Hij begon te typen onder zijn nickname, Dark Voyager, de bijnaam die hij had gekozen toen hij net met gamen begonnen was.

Dark Voyager: *Goed dat jullie er allemaal zijn. Ringu, had jij geen gedoe?*

Ringu: *Ja joh, maar gelukkig kon ik handmatig mijn game-limiet verzetten. Die ouders van mij hebben echt geen idee.*

Seven: *Haha, net als die van mij! Ik heb gisteren iets kunnen installeren waardoor ik helemaal offline lijk. En dan gewoon zeggen dat ik huiswerk maak en nog even niet denken aan mijn cijferlijst.*

Psychokiller: *Nou stelletje wijven, beginnen we nog???*

Hayate rechte zijn rug en liet zijn magiër over een verlaten strand rennen. Golven rolden af en aan langs de vloedlijn. De strook zand werd steeds smaller en eindigde in een bamboebos. Hij ging het bos in. Iets verderop zag hij de zwarte krijger van Psychokiller en hij zwaaide even met de staf met extra krachten die hij net had gekocht. Aan zijn linkerkant zag hij iets bewegen.

Kleine zwarte bosgeesten met holle ogen kwamen aanvliegen. Vijf telde hij er. Voor iedere bosgeest kreeg hij tien experiencepoints. Tsjk tsjk tsjk tsjk tsjk. Met zijn staf vuurde hij in een soepele beweging bliksemschichten op hen af waardoor ze uit elkaar spatten.

Plotseling zag hij een schim boven zich. Hij keek op. Een enorme bosgeest. Veel moeilijker te killen maar minstens honderd experiencepoints. De bosgeest schoot naar beneden en Ha-

yate sprong naar links. Net op tijd, anders was hij weer een leven kwijtgeraakt en hij had er nog maar drie. Hij stak zijn staf weer uit en raakte de bosgeest in zijn rug. Nu moest hij verder voor- dat er nog meer opdoken.

Snel voegde hij zich bij Psychokiller. De bamboetakken we- ken steeds verder uiteen en in de verte werd het lichter. De ge- nezer van Seven en de samoerai van Ringu hadden zich nu ook bij hen aangesloten. Ze sprongen over wat takken heen die het pad versperden. Bij de uitgang van het bos stonden ze even stil. Voor hen op een heuvel rees het keizerlijke paleis van de Demo- nenkoning dreigend op.

***Seven:** Ik moet stoppen jongens. Mijn vader loopt al de hele tijd te schreeuwen. Blijkbaar was hij toch slimmer dan ik dacht.*

***Ringu:** Ik moet ook stoppen. Morgen verder?*

***Psychokiller:** Balen dat we nu niet verder kunnen. We zijn zo dichtbij!*

***Seven:** Sorry, maar ik kan echt niet. Moet nu gaan want hij komt eraan. Morgen!*

***Dark Voyager:** Morgen!*

Hayate sloot de game af. Er klonk gestommel op de trap. Zijn ouders en Hana, zijn zusje van bijna vijftien, maakten zich klaar om naar bed te gaan. Over een kwartier zou het helemaal stil zijn in huis. Dat was de beste tijd om te etsen. Om de tijd te doden, liep Hayate naar het raam van zijn slaapkamer. Het keek uit op de achtertuin van hun huis. Hij tuurde naar buiten.

De houten lantaarn achter in de tuin verlichtte de jasmijn- struik en de perenboom. De witte bloemen en bloesems licht-

ten spookachtig op. De maan stond in het eerste kwartier en het was een bewolkte avond, maar Hayate kon de omgeving ook zonder dat hij hem goed zag, precies voor zich uittekenen. Hun tuin omheind door bamboe, met de moestuin van zijn moeder en de karpervijver van zijn vader. Iets verderop de andere huizen van hun dorp en een eindje naar het oosten de tempel en de begraafplaats. En nog verder naar het oosten lag het eerstvolgende dorp. Aan alle kanten werden ze omsloten door grillige bergen, die zich als zwarte silhouetten aftekenden tegen de donkergrijze lucht. Rond een van de bergtoppen cirkelden vaag de schaduwen van een paar arenden.

Vroeger, als kind, vond hij het fijn in het dorp en in de natuur, maar nu was hij maar wat blij dat er drie jaar geleden internet was aangelegd.

Hij hoorde dat Hana in haar slaapkamer, die naast de zijne lag, nog wat aan het rommelen was. Hij liep naar zijn bureau, legde zijn tekenspullen alvast klaar en scrolde op zijn telefoon door zijn albums, op zoek naar de foto die hij nodig had. Daar was hij: de ginkgoboom die rechts naast de boerderij stond. Hayate vergrootte de foto, zocht naar zijn beste H3-potlood en begon te schetsen.

Met een schok schoot Hayate overeind in zijn bed. Zijn lichaam voelde klam aan en zijn ademhaling was versneld. Nee, kreunde hij bij zichzelf. Niet weer die nachtmerrie. Hij griste zijn telefoon van zijn nachtkastje en keek op de klok. 01:35.

Om de gedachten uit zijn hoofd te verjagen, pakte hij het boek

waarin hij bezig was en begon te lezen totdat zijn ogen weer moe werden en hij weer terug in slaap gleed.

Hij was in het dennenbos dat zich vanaf de tempel tot diep in de bergen uitstrekte. Hij liep langzaam en keek behoedzaam om zich heen. Duizenden sterren flikkerden tegen de inktzwarte nacht. Zo nu en dan klonk er geritsel van takken of dieren. Niets leek anders dan anders en toch voelde hij een zware druk op zijn maag.

Hij stond stil. Hij hoorde een zacht geknisper. Als de vonkjes van het haardvuur thuis. Schichtig keek hij in het rond, maar er was niets te zien.

Hij ademde diep in. Een vreemde schroeilucht prikkelde zijn luchtwegen. Hij begon iets sneller te lopen. Het geknisper leek steeds wat harder te klinken en steeds een stukje dichterbij te komen.

Hij keek weer over zijn schouder en zag dikke rookpluimen boven het bos uitstijgen. Toen zag hij de eerste vlammen tussen de stammen van de dennenbomen door zijn richting op komen. Ze waren monsterlijk groot en hadden de kleur van bloed.

Hij begon te rennen en hoewel hij de vlammen niet zag, hoorde en voelde hij hoe ze hem op de hielen zaten. Hij rende met alle kracht die hij in zich had. Zijn ademhaling raasde in zijn keel.

Het bos werd steeds dicht en met zijn armen maaide hij de scherpe naaldtakken voor zich weg.

Plotseling stonden de dennenbomen zo dicht tegen elkaar dat hij niet meer verder kon. Hij begon om zich heen te duwen en te trappen en probeerde zich tussen de stammen door te wurmen, maar het lukte hem niet.

Hij hoorde een hard geknetter. Angstig keek hij achterom. De

bloedrode vlammen waren nog maar een paar meter van hem verwijderd.

Plotseling hielden ze even in, als een metershoge vloedgolf voor de kust. In de grootste vlam borrelde en rookte het. De rook kringelde omhoog en vormde de contouren van een gezicht. De trekken werden scherper en scherper, totdat er een smal, gemeen gezicht ontstond. De mond opende zich. Er klonk een luid gekrijs.

Het was de Draak ...